

Erdei L. Tamás

MÍNUSZ HÚSZ

Aműszerfal kijelzője tíz fokot mutat fagypont alatt. A sovány, huszonnyolc éves nő szorosabbra rángatja magán szürke pulóverét és tavaszi dzsekijét. Ezeket még sikerült lekapnia a fogasról, ahogy otthonról elrohant. Fázik, retteg és össze van zavarodva. A nyüsztés valahol a szája és az orra között jön ki belőle. Folyik az orra, nem érzi. Összegömbölyödik a terepjáró vezetőülésén. Az autó egy budai lakópark udvarán áll, ahol Anna a férjével lakik. Itt mindig öt fokkal hidegebb van, mint a belvárosban. A közeli erdő áttolakszik a kerítésen, ontja magából a hideget.

Vaddisznók járnak be a drótkerítésen, nem zavarja őket, hogy emberek költöztek vonulási útvonalukra. A mesterséges fények és a hangok sem tudják elriasztani a kondát. A portást gyakran hívják a vadak miatt bepánikolt lakók, belemorog valamit a telefonba, alig mozdul ki fűtött odújából a nagy zseblámpával, hogy tegyen egy kört a nemrég felhúzott épületek körül. Nem vadórnek szerződötték.

Csend van, csak a fák szuszognak, a nő szíve hangosan dobol, belülről hallja, ahogy domborodó hasára rakja kezét. Bent egy másik szív pumpálja a vért egy másik testbe. Anna a kilencedik hónapban van, orvosi utasítás szerint most nagyon kéne vigyáznia. Ötvennégy kiló volt a terhessége előtt, tegnap ötvennyolc, ma talán csak ötvenhét. Igyekszik nem gondolni arra, a baba miért nem mozdul már fél napja. Elrejtőzött méhe legsötétebb zugába, meglapult, mint egy üzött vad a bozótban. Az autó digitális kijelzője huszonhárom óra tizennégyet jelez. Két órája kuporog az ülésen. Néha beindítja a motort, hogy enyhítsen a hidegen, lila ujjai kiengedjenek a fagyban. A baba melegét próbálja elvenni, amikor a hasára teszi a kezét. Spórolnia kell az üzemanyaggal, nincs pénze tankolni, alig van már benzin a tartályban. Vacog.

Semmit sem értett, amikor dühöngő férje kilökte az ajtón. Félelem és szégyen. Ennyit érzett csak. Nem tudja, miért, menekülnie kell. Mentenie magát és a kis csupasz kölyköt odabent. A telefonja, kulcsai a lakásban maradtak. Fogalma sincs, kit hívna fel ilyen helyzetben. A nővérével hónapok óta nem beszél. Anyja túlságosan messze van,

azt mondaná, túrjél, fiam. Aki gazdag pasihoz ment, ne rinyáljon. Fogja be, mindene megvan, amiről más álmodni sem mer. Az anyja gyerekek lelkét ápolja, felnőttekhez nem ért. Annát túrésre nevelte, a férfiak a világ irányítói, a nőnek alá kell magát rendelnie a férjének. Anna öklendezni kezd.

Öklendezik, csuklik, vacog. Összekoccannak a fogai. Megpróbál kiverni minden mondatot és mozdulatot a fejéből, de nem sikerül. Minél mélyebbre akarja tolni őket magában, annál makacsabban tolakodnak fel, mint a hányás.

- Takarodj a házamból, te fapina! - ordította a férje, a negyvenes, kopasz, egykori sportoló. Az ujjait Anna felkarjába mélyesztette.

A nőnek fáj a szorítása. Tibor sosem bántotta még őt, eszébe sem jutott védekezni. A férfi nagyot lódított rajta, azzal a lendülettel, ahogy a fületlen lépcsőházba kilökte, rá is csapta az ajtót. Anna nekiesett a szemközti falnak, kezével kitámasztotta magát, hogy védje a babáját. Megfordult, egy pillanatig nézte a bejáratot, mintha arra számítana, mégis kinyílik az ajtó, és visszatérhet az otthonába. Nem tudta elhinni azt, ami épp most történt vele. Bent a melegben, a hatalmas, modern lakásban a férje és annak titkárnője, a huszonhárom éves Edit iszogattak. Alsóneműben a hálósobában. Az ő hálójában. Anna igyekezett felidézni az előző órákat, de a gondolatai annyira kuszák voltak, hogy csak nagy nehezen tudott visszaemlékezni néhány összefüggéstelen mozzanatra. Edit picsásan öltözködött mindig, felsliccelt szoknyák, kivágott blúzok, mély dekoltázs. Mostanában Tibor sokat dolgozott, késő este ért haza az irodából, vacsoraidő után. Anna nem látott összefüggést a kettő között. Csendesen várta férjét a terített asztalnál, nem nyúlt addig az ételhez, amíg Tibor meg nem érkezett. Kellemetlen érzés fogta el, amikor ma este ketten állítottak be. Furcsán vidámak voltak és kicsit dülöngéltek.

- Helló, bébi - mondta Tibor, és csúnyán nevetett közben - Kész a vacsora?

- Helóka - bugyborogta Edit, és jobb keze ujjával a levegőt legyezte a szája előtt.

A titkárnő szőrmebundát viselt, egy Ralph Lauren szemüveggel fogta össze hosszú barna haját. Anna nem értette, mit keres itt.

- Csak kettőnkre főztem - makogta zavartan.

- Ne foglalkozz velem, kicsikém. Mi már vacsoráztunk, igaz, Tibi?

- Tessék? Ti vacsoráztatok, együtt? - Anna bután nézett. - Hol, mikor?

Tibor dűnnyögött valamit, benyomult az ajtón, és lerúgta a cipőjét a szekrény alá.

- Hagyd a faszba a kaját! Megvan még az a pezsgő a hűtőben? - a férfi a konyha felé trappolt.

Anna az ajtóban toporgott, és sűrűn pislogott. Edit belibbent mellette a lakásba, és ledobta magát a kanapéra. Elhelyezkedett rajta, a lábait a támlára dobta, közben dúdolni kezdett egy slágert. Rondán elhúzta a sorok végét. Anna kiterített blúzán és szoknyáján terpeszkedett, de ez nem zavarta. Tibor közben elérte a hűtőszekrényt, és elégedett rőfögéssel nyúlt a Dom Pérignon üveg felé. - Hóm, szvíthóm - dörmögte, miközben lecsavarta a drótot az üveg nyakáról. A pukkanás után töltött egy nagy pohárral magának, belekortyolt, aztán lötytyintett egy kicsit a titkárőnek is. Harmadik poharat nem vett elő. - Te úgysem iszol, igaz, szívi? - kacsintott Annára, aki még mindig az előszobában állt, mint akit otthagytak. - És most szóljon a rock! - rikkantotta a ház ura. Egy cédét lökött a lejátszóba, felnyerítettek az AC/DC gitárjai.

Anna nem értette, ha dolgozni akarnak, miért jöttek ide, ha meg vége a munkaidőnek, akkor mit keres itt Edit. Figyelte a férjét.

Tibor a két pezsgős poharat egyensúlyozta a tenyerén, imbolyogva a kanapéhoz ment, letette a poharakat, és beletúrt Edit hajába. A nő felröhögött.

- Akkor most hármásban csináljuk? - Edit abbahagyta a dudorászást, belenyalt a pezsgőbe és vihogott közben. - Terhes szexben még úgyse volt részem - valami csettintésszerű hang jött ki a száján.

- Hát akkor most lesz, bébi - bőfögte a férfi.

Anna szája kicsit elnyílt, szemei összeszűkültek, valamit nyögött. Tibor fél kézzel vetközni kezdett, a másik keze gyakorlott mozdulatokkal gombolta ki Edit selyemblúzáját. A nő kacarászott, közben kicsatolta a melltartóját. Mellei kibuggyantak, kissé előretolta őket. Egy pillanat alatt megszabadult szoknyájától is, már csak bugyi volt rajta. Húsos combjai voltak és vastag bokája. A férfi kézenfogta, felrántotta a kanapéról, a hálószoba felé kormányozta. Az egyik kezében a pezsgős pohár, a másikkal a nőt húzta maga után. A lábával lökte be az ajtót.

- Gyere már, szívi, mire vársz? - Anna ezt már az ajtó mögül hallja.

Remegő lábakkal követi őket a háló felé. Ami ott fogadja, attól valami tompa fájás indul el a gyomrában. Az ágyon, a tiszta ágyneműn, amit reggel mosott és vasalt ki gondosan, most a férje és a titkárnője hemperegnek. Tibor az idegen nő fülét harapdálja, pont úgy, ahogy az ő fülét régen, amikor még azt hitte, szereti őt a férfi. Edit hátradobja a fejét, mélyről felnevet, simogatni kezdi magát a bugyija alatt. Anna az ajtóban áll és öklendezik. Ez gyakran megesett vele az utolsó trimeszterben, de most egész más, nem belülről jön, hanem valahogy kívülről és alulról.

- Mit állsz ott, bébi, gyere már közelebb! - Tibor hangját Anna sosem hallotta még ilyen nyersnek.

Engedelmeskedik, ahogy megszokta, és a nagy franciaágyhoz lép. Tibor feltérdel, már megszabadult minden ruhájától, a farka petyhüdtelen lóg. Durván magához rántja Annát és a melleit kezdi markolászni. Edit közben az asszony combjai közé nyúl, és a hüvelyébe tolja két ujját a ruhán keresztül. - Szia, cicabogár, jó leszek hozzád, ne félj! - duruzsolja.

Anna nem bírja tovább, felsikolt, kirohan a szobából. Szeretné kimosni a ruháit. Azonnal. A nappaliban megáll a divatos festő, Harmath Péter *Szerelmesek* című képe alatt. Két próbababa öleli egymást meztelenül a festményen. Egészen más volt két évvel ezelőtt, amikor a barátnője jött fel. Azt az estét Anna kezdeményezte, csupa meghittség és bizalom volt minden. Harmónia három test és három lélek között. Egyetlen alkalom. És Tibor sosem nyúlt volna Katához egyedül. Egyetlenegyszer. És nem volt terhes.

Bentről vihogás, horkantások és dühös rőfögés hallatszott. Néhány másodperc múlva megjelent a férje egy törölközővel a derekán. Ordítani kezdett.

- Mi van veled, te szűzkurva?! Úgy élsz, mint egy királynő, most meg játszod itt az eszed! - vörös volt az arca és a kézfeje, ahogy hadonászott. Anna a gyűrűsujját figyelte, valami furcsa volt rajta. Hiányzott a gyűrűje. - Azt hiszed, talán nem tudlak jól megbaszni mindkettőtöket egyszerre? Te is az enyém vagy, meg ő is. Azt csinállok veletek, amit akarok. Ennyi. Mit kéreted itt magad, te hülye picca?

Anna az előszoba felé hátrált, Tibor utánanyomult.

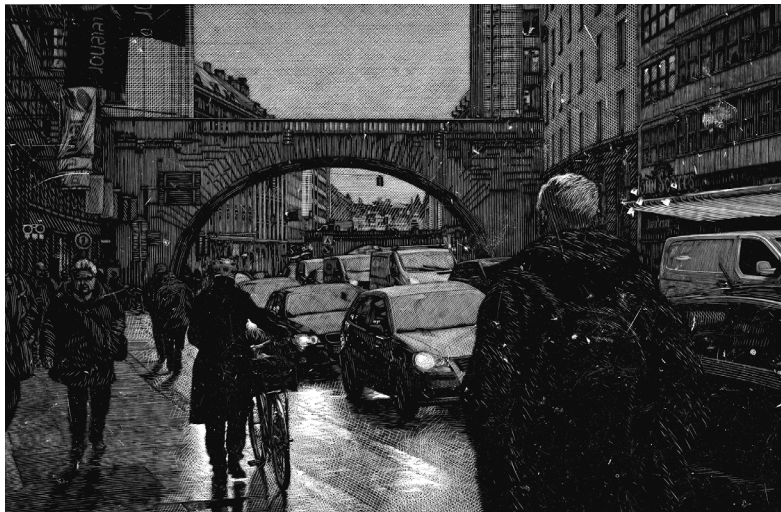
- Ha most nem hagyod magad jól megdugni, akkor ne merj elem kerülni többet!

Anna lekapta a fogasról a pulóverét és a kabátját. Az ajtóhoz rohant. Tibor utolérte, és megfogta a karját. Valamit még ordított, aztán csak megrángatta és kilökte az ajtón.

Ennyire emlékszik, ez történt órákkal ezelőtt. Most már éjfél is jócskán elmúlt. Lassan szállingózik a hó, egy magas férfi kotorászik a zsebében a ház ajtaja előtt. Fény gyullad a lépcsőházban, a férfi felbotorkál az első emeletre, és balra fordul. A szemközti ajtó mögül hörgés, lihegés és nyögések hallatszanak. Egy női hang ezt lihegi: – Ahh... Igen, úgy, oda...! A tiéd...!

A férfi elmosolyodik. F fiatal házások, dűnyögi, jó nekik, és nagy lendülettel betolja a kulcsát a zárba.

Anna nem érzi a lábait. Magzatpózba kuporodik a merevre fagyott bőrülésen, a kezét a kabát redőibe dugja. Az ujjaiiban megszűnt a vérkeringés. A hajnali erdőből a szél havat fúj a kocsik felé. Vaddisznók kocognak az ösvényen. A benzinmutató nullán áll. Anna nem mozdul. A magzat nem mozdul. A hőmérő az autóban mínusz húsz fokot mutat. Valaki nyüszít.

*Olesya Dzhurayeva: Északi fény. Stockholm
(Ukrajna, 2020, linómetszet, 50,5 x 77,5 cm)
Magyar Képzőművészeti Egyetem díja*